

(НИН, 03.09.2009.)

Добили смо измењени и допуњени Закон о јавном информисању. Уложен је велики труд, показано је завидно залагање, било је ту и много одрицања од принципа, одвајало се од рејтинга, завађало с логиком...

Хвала свима. Хвала Чедомиру Јовановићу што је спасио Србију, јер како он рече “не ради се овде о нашем односу према Закону о информисању, већ о обавези ЛДП да заштити европску будућност Србије у ситуацији у којој се због начина на који се руши влада она апсолутно угрожава.” Где ли су се онда сврстали Весна Пешић и Жарко Кораћ?

Хвала Млађану Динкићу што је предлогом измена и допуна Закона о јавном информисању усталасао жабокречину односа у владајућој коалицији. Показало се ко је ко. Не само у владајућој коалицији. А, омогућио је Чеди да заштити Србију и спаси владу од оних који је руше уценама да “Курир” мора пасти.

Хвала Борису Тадићу што се његова странка није мешала у послове владајуће коалиције. Кад су већ у савезу са слобистима, што не би подржали и Закон о информисању који личи на онај “шешељевско-вучићевски”. Ваљда је то оно што смо некад призивали и називали националним помирењем. Мада више личи на амнезију.

Хвала Јовану Кркобабићу што је заборавио на оно шта је обећао, па је променио мишљење. Или је напросто заборавио, а њему то не би ни требало замерити.

Хвала знанима и незнанима, али понајвише хвала српским радикалима који предложише најважнији амандман. Амандман свих амандмана. Да не беше тог амандмана не би Јовановић могао да заштити Србију од “тројног пакта Коштунице, Николића и Шешеља”, нити да спаси владу од рушилачког похода. Не би Динкић могао да прогура измене и допуне које гарантују слободе над слободама. Не би Тадић могао да има стабилну владу. Не би Кркобабић...

А сад озбиљно! У каквој ми ово земљи живимо? Ко кога спасава и на који начин? Овде више није реч о поменутом закону, нити о слободи медија, цензури, европским стандардима... Није реч ни о реалној потреби, императиву чак да се “уреди” медијски

простор и врати достојанство професији, али на начин да то не отвара могућност властима да арбитрирају или уцењују користећи погодности “ублажених” измена да се прави разлика између одговорности за “ненамерну грешку” и “континуираног кршења слободе информисања”. Реч је о чињеници да је све оно што се дешавало у вези са овим законом оголило српску политичку сцену до костију.

Радикалски амандман је, наравно, послужио само као покриће за све оно што се у протеклих месец, месец и по договарало, преговарало и трговало. Коначно, ако је већ неко хтео побољшање измена и допуна, логичније би било да је задржана одредба о обавезном депозиту за оснивање медија, а да су ублажене казне. Избачена је и одредба о забрани рада медија у случају блокаде рачуна ако траје дуже од 90 дана. Али, све то ништа не значи у поређењу с драконским казнама које ће медије довести у позицију да аутоцензуру прогласе основним принципом новинарског рада. Међутим, предлог измена и допуна, такав какав је, прошао је процедуру и на располагању је остао амандман СРС који је, наводно, представљао спас за све. Испоставило се, да је то био само спас за политичаре да се извуку из пат-позиције, па им сад преостаје да убеђују јавност како је нешто значајно промењено у Закону о информисању.

Биће занимљиво видети, кад “прораде” измене и допуне, ко ће и како да одређује разлику између критике нечијег рада и увреде. Или, ако новине објаве да је неки политичар давао лажна обећања, колика ће да буде цена његовог „душевног бола“ због тога. Хоће ли се одузимањем дела месечног прихода, медији уразумити или ће већ од сутра уредници и директори медијских кућа морати да уводе нова правила у новинарству како их не би закачила “ублажена” варијанта стечајног законодавства.

Уосталом, свако је рекао шта је имао. Запамтили смо. Видимо се на суду.

Пошто сад имамо демократски закон о информисању, можемо и на изборе. Само нико не зна кад ће они бити. Лицитирање опозиције о датуму ванредних парламентарних избора траје већ дуго, а из владајуће коалиције поручују да односи нису били никад бољи. Морамо им веровати на реч. А, ванредних избора ће да буде, само не онда кад то зажели или затражи опозиција, него кад се драстично уруше односи међу владајућим лидерима. Поремећаји као што је био онај у случају са Законом о информисању нису имали ту тектонску снагу. Пре се радило о смишљеним калкулацијама, у чему је предњачила Демократска странка. Пустили су Динкића и Г 17 плус да одраде прљавији део посла док су се они држали по страни и припремали резервне гласове у парламенту да надокнаде минус који је настао због одбијања Ивице Дачића да СПС подржи измене Закона о информисању. Јовановић је прискочио у помоћ, али је ваљало наћи оправдање. И шта би то друго било него већ опробано плашење народа радикалима. Јер, да није радикала, и старих и нових, онда би разлог био Војислав Коштуница, а да није ни њега нашло би се већ нешто. Све може ако је цена демократија, мада у пракси то више личи на цену политичког интереса. Не само кад је реч о Јовановићу и ЛДП-у. То је правило на које пристају сви политички актери у Србији.

Зато суштина случаја са изменама Закона о информисању није у томе ко је шта предложио, него ко је и због чега то подржао. Најмање је ту демократије и

демократских принципа. Од самог старта све је било спорно: начин на који је влада прогурала измене закона у Скупштину, процедура, атмосфера, уцене, непоштовање мишљења људи из медија, промене ставова у последњи час...

Какву су нам онда поруку послали из демократског табора. Чини се да ванредних избора неће бити скоро. Јер зашто би ризиковали да изгубе власт? Показали су да могу да обезбеде већину и са опозиционим гласовима. Појединачно ризикују или да не пређу цензус или да, у случају ДС, претрпе пораз од напредњака. А, пошто би ови покушали да обезбеде већину са ДСС, НС и евентуално..., то би "угрозило европску перспективу Србије", па је боље сачувати и власт и "перспективу Србије".

А кад смо већ код перспективе, једно истраживање јавног мњења је показало да ће се странке у наредној предизборној кампањи највише бавити економским темама, привредним развојем и запошљавањем. Уколико нешто од обећаног не испуне кад дођу на власт, мораћемо да пређутимо. Да се не увреде или, не дај боже, душевно потресу.

У сваком случају, видимо се на суду.